

Sygn. akt IV U 50/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jerzy Zalański
Protokolant	sekr. sądowy Monika Świątek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 stycznia 2018 r. w S.

odwołania R. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 28 listopada 2016 r. Nr (...)

w sprawie R. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

I. zmienia zaskarżoną decyzję i ustala R. P. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres od dnia 01 sierpnia 2016 roku do dnia 30 czerwca 2018 roku;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. na rzecz R. P. kwotę 180,00 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IV U 50/17

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 28.11.2016r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu R. P. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

W uzasadnieniu decyzji ZUS podniósł, że Komisja Lekarska ZUS nie stwierdziła, że ubezpieczony jest niezdolny do pracy.

Od decyzji tej odwołanie wniósł ubezpieczony R. P. wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty. W uzasadnieniu odwołania podniósł, iż schorzenia powstałe na skutek wypadku przy pracy, na które cierpi, nie pozwalają mu na wykonywanie pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie. Uzasadniając swoje stanowisko podniósł te same argumenty co w uzasadnieniu decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje.

Ubezpieczony R. P. urodzony (...) był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, powstałej na skutek wypadku przy pracy, do dnia 31.07.2016r. (k. 89 a.r.). W dniu 18.08.2016r. wystąpił z wnioskiem o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres dołączając zaświadczenie o stanie zdrowia. Po przeprowadzeniu badania lekarskiego Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy, ale bez związku z wypadkiem przy pracy. Komisja Lekarska ZUS po stwierdzeniu u wnioskodawcy choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa w odcinku Th i L-S, wygojonego złamania trzonu L1, wygojonego złamania kości piętowej prawej i kości podudzia lewego – bez istotnych dysfunkcji, nadciśnienia tętniczego, dny moczanowej uznała go za zdolnego do pracy. Badając sporną okoliczność niezdolności do pracy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy: ortopedy K. K. i neurologa E. K.. Biegli w swojej opinii (k. 11-12v, 50-50v i 65-65v) stwierdzili u ubezpieczonego chorobę zwyrodnieniową stawów biodrowych we wczesnym okresie, stan po złamaniu: kości piętowej prawej, kości piszczelowej lewej, trzonu kręgu L1, stan po skręceniu kręgosłupa szyjnego, zespół cieśnin kanału nadgarstka prawego, nadciśnienie tętnicze. Schorzenia te, zdaniem biegłych, powodują częściową niezdolność do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres od 1 sierpnia 2016r. do 30 czerwca 2018r. (k.66). Początkowo biegli nie stwierdzili niezdolności do pracy, lecz po złożeniu przez ubezpieczonego nowej dokumentacji lekarskiej, a zwłaszcza wyniku badania MR prawego stawu skokowego doszli do odmiennych wniosków.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Odwołanie jest uzasadnione.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt. 6 ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2002r. Nr 199, poz. 1673 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej. Analiza materiału dowodowego zebranego w sprawie wskazuje, że ubezpieczony spełnia wszystkie warunki zawarte w tym przepisie. Odnośnie warunku niezdolności do pracy Sąd podzielił opinię biegłych zawartą na kartach 65-66v), ponieważ została wydana przez lekarzy odpowiedniej specjalności po bezpośrednim zbadaniu ubezpieczonego i zapoznaniu się z dokumentacją lekarską. Sąd podzielił wnioski płynące z opinii biegłych. Przy ocenie opinii wydanych w rozpatrywanej sprawie Sąd miał na względzie, iż opinia biegłych podlega, jak inne dowody ocenie według art. 233 § 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji, jak dowód na stwierdzenie faktów, na podstawie kryterium prawdy i fałszu. Zgodnie z art. 233 § 1 kpc, Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Sąd nie jest związany opinią biegłego i ocenia ją na równi z innymi środkami dowodowymi w ramach swobodnej oceny dowodów.

W ocenie Sądu, dopuszczalne było oparcie rozstrzygnięcia na wnioskach z opinii neurologa E. K. i ortopedy K. K., którzy uznali, że R. P. jest osobą częściowo niezdolną do pracy na skutek wypadku przy pracy od dnia 01.08.2016r. do dnia 30.06.2018r. Wnioski opinii zostały oparte na zebranej w sprawie dokumentacji lekarskiej oraz badaniu wnioskodawcy.

W ocenie Sądu wnioski zawarte w opinii biegłych są prawidłowe i logicznie uzasadnione. Opinia ta jest zupełna, jasna, zaś zawarte w niej stwierdzenia są kategoryczne. Biegli w sposób wyczerpujący i skrupulatny dokonali oceny stanu zdrowia opiniowanego, zaś wynikające z przeprowadzonych badań przedmiotowych i podmiotowych wnioski mają walor dowodowy. Podnieść należy, iż przy ocenie opinii biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (wyrok SN z 13 października 1987 r., II URN

228/87, PiZS 1988/7/62). Biegli zasadnie wskazali, że stan zdrowia R. p. kwalifikuje go do osób częściowo niezdolnych do pracy, a niezdolność ta ma związek z wypadkiem przy pracy jakiego doznał w dniu 21 lipca 2003r. Zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych "niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu". Jednocześnie w art. 12 ust. 3 ustawy wskazano, iż "częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji". Ubezpieczony pracował w jako spawacz i frezer. Prace jakie wykonywał wiązały się ze staniem, chodzeniem, dźwiganiem. W ocenie Sądu Okręgowego ubezpieczony w znacznym stopniu utracił zdolność do pracy w obu tych zawodach. Biegli podkreślili, że duże zmiany pourazowe w obrębie prawej stopy sprawiają dolegliwości podczas wykonywania ciężkich prac fizycznych, długotrwałego chodzenia, stania, podnoszenia i przenoszenia cięższych przedmiotów. Zarówno praca spawacza i frezera wymaga dobrej sprawności fizycznej. Zdaniem Sądu w realiach niniejszej sprawy nie występowały okoliczności, które przemawiałyby za dopuszczeniem kolejnych opinii biegłych lekarzy, gdyż wszystkie niezbędne zagadnienia zostały wszechstronnie wyjaśnione w opinii już w sprawie sporządzonej. Biegli odnieśli się zarówno do wykształcenia ubezpieczonego, jak i do posiadanych przez niego kwalifikacji w kontekście stwierdzonych schorzeń. Odnośnie daty powstania niezdolności do pracy należy zauważyć, że data przeprowadzenia badania MR nie może być utożsamiana z datą powstania niezdolności do pracy. Ubezpieczony do dnia 31 lipca 2016r. miał stwierdzoną niezdolność do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W sprawie brak jest jakichkolwiek dowodów na odzyskanie przez ubezpieczonego zdolności do pracy po tej dacie. Badanie MR potwierdziło istnienie zaawansowanych (a więc powstałych dużo wcześniej) schorzeń skutkujących niezdolnością do pracy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art.477¹⁴par.2 kpc orzekł jak w wyroku. O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art.98 kpc w związku z par. 9 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800 ze zm.)